

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **Solidwerk s. r. o.**, IČ: 29103606, se sídlem Klimentov 143, Velká Hleďsebe, zast. Mgr. Šárkou Vojtovou, advokátkou, se sídlem Karoliny Světlé 301/8, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad práce České republiky**, se sídlem Karlovo náměstí 1, Praha 2 – Nové Město, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 6. 2013, č. j. 30 A 15/2013 – 46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Plzni domáhal zrušení přípisu žalovaného (žalobce jej považuje za rozhodnutí) ze dne 31. 7. 2012, EV. Č. 9511223/12, kterým žalovaný zamítl žádost žalobce ze dne 22. 6. 2012 o vymezení chráněného pracovního místa podle § 75 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů a § 6 vyhlášky č. 518/2004 Sb., kterou se provádí zákon č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 518/2004 Sb.“). Zamítnutí uvedené žádosti žalobce zdůvodnil žalovaný tím, že z dokladů, které byly žalobcem předloženy jako součást žádosti o vymezení chráněného pracovního místa a

z šetření na místě, nevyplynuly skutečnosti uvedené v § 6 odst. 2 písm. d) vyhlášky č. 518/2004 Sb., kterou se provádí zákon o zaměstnanosti.

[2] Žalobce v žalobě nejprve poukázal na dosavadní průběh řízení, kdy žalovaného přípisem ze dne 31. 7. 2012 vyzval ke sdělení, na základě čeho dospěl k závěru, že nejsou splněny podmínky pro uzavření dohody. V přípisu z 31. 7. 2012 žalovaný totiž pouze uvedl, že ze zjištěných skutečností a dokladů předložených žalobcem nevyplývá, že přiděluje zaměstnancům, kteří jsou osobami se zdravotním postižením, práci vhodnou z hlediska pozitivních efektů na jejich sociální integraci, s vhodným poměrem finančních prostředků vynaložených ze státního rozpočtu na zaměstnávání těchto lidí vzhledem k tržbám získaným prodejem jejich výrobků a služeb. Žalovaný přípisem ze dne 28. 8. 2012 žalobci sdělil, že podle přehledu tržeb získaných prodejem výrobků a služeb, které souvisí se zaměstnáváním osob se zdravotním postižením a přehledu příspěvků obdržených na podporu zaměstnávání těchto osob podle § 78 zákona o zaměstnanosti, který byl předložen k žádosti o vymezení chráněného pracovního místa, vyplynul jednoznačný nepoměr mezi výší tržeb a výší příspěvků. Žalobce následně dne 6. 9. 2012 podal odvolání proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2012, v němž vyjádřil nesouhlas s uvedenými závěry žalovaného, na které žalovaný reagoval přípisem ze dne 19. 9. 2012, v němž uvedl, že vymezení chráněného pracovního místa se neřídí zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, a proto bylo žalobci zasláno pouze vyrozumění o zamítnutí žádosti o vymezení chráněného pracovního místa, nikoli rozhodnutí. Žalovaný dále vyslovil přesvědčení, že zamítnutí žádosti žalobce o vymezení chráněného pracovního místa bylo v souladu s § 75 zákona o zaměstnanosti a § 6 odst. 2 písm. d) vyhlášky č. 518/2004 Sb.

[3] Žalobce v žalobě zpochybnil správnost závěru žalovaného o jednoznačném nepoměru mezi výší tržeb a výší příspěvku žalobce, neboť žalovaný neučinil dostatečné kroky, které by ho opravňovaly k tomuto závěru. Poukázal na skutečnost, že žalovaným požadovaný formulář nebere vůbec na zřetel důležité aspekty jako je např. datum založení společnosti, průměrný počet zaměstnanců v jednotlivých obdobích, stupně jejich postižení a především, zda se jedná o tržby z prodeje zboží, které obrat několikanásobně navyšují o nákupní cenu zboží, nebo vlastních služeb, což podle žalobce z ekonomického hlediska znamená diametrální rozdíl. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že na základě listiny posuzované žalovaným nelze konstatovat absolutně nic o tom, jaký poměr je vhodný či nevhodný. Žalobce má za to, že splnil veškerá kritéria uvedená v § 75 zákona o zaměstnanosti a § 6 vyhlášky č. 58/2004 Sb., a navrhl, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2012 (správně má být uvedeno 31. 7. 2012) zrušil a uložil mu povinnost zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 3000 Kč do 15 dnů od doručení rozhodnutí.

[4] Krajský soud v Plzni usnesením ze dne 9. 11. 2012, č. j. 57 A 80/2012 – 20, žalobu postoupil k vyřízení Městskému soudu v Praze, neboť shledal, že ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni Úřad práce České republiky, který má sídlo v obvodu Městského soudu v Praze, který je tak podle § 7 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) místně příslušným soudem k rozhodnutí o žalobě.

[5] Městský soud v Praze usnesením ze dne 21. 1. 2013, č. j. 5 Ad 1/2013 – 41, věc postoupil Krajskému soudu v Plzni. Poukázal na znění ustanovení § 7 odst. 3 s. ř. s., ve

pokračování

znění účinném od 26. 11. 2012, čl. XXV, bod 1 zákona č. 396/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony a skutečnost, že žalobce má sídlo v obci Velká Hleďsebe, okres Cheb, tj. v obvodu Krajského soudu v Plzni. Poté dospěl k závěru, že není místně příslušný k projednání žaloby a proto v souladu s § 7 odst. 5 s. ř. s. věc postoupil Krajskému soudu v Plzni, jakožto soudu místně příslušnému, ačkoli místní příslušnost byla zákonem změněna až po podání žaloby.

[6] Krajský soud v Plzni usnesením ze dne 27. 6. 2013, č. j. 30 A 15/2013 – 46 žalobu odmítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Krajský soud poukázal na znění ustanovení § 75 odst. 1 a § 76 odst. 6 zákona o zaměstnanosti a § 6 odst. 2 a 3 vyhlášky č. 518/2004 Sb. Z dikce uvedených ustanovení podle krajského soudu vyplývá, že ke zřízení chráněného pracovního místa mohlo dojít pouze na základě písemné dohody mezi žalobcem a žalovaným, přičemž na uzavření takové smlouvy nebyl právní nárok. Zákon žalovanému neukládal rozhodnout o žádosti žalobce o zřízení chráněného pracovního místa rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., tedy rozhodnutím, které by zakládalo, měnilo, rušilo či závazně určovalo práva a povinnosti žalobce. Krajský soud uzavřel, že napadené rozhodnutí žalovaného je podle § 70 písm. a) s. ř. s. vyloučeno ze soudního přezkumu a žalobu proto odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[7] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) a e) s. ř. s., v níž v první řadě vyjádřil přesvědčení, že dohoda, na jejímž základě má dojít ke zřízení chráněného pracovního místa, jak ji definuje zákon o zaměstnanosti a vyhláška č. 518/2004 Sb., má povahu subordinační veřejnoprávní smlouvy ve smyslu § 159 a násl. správního řádu. V této souvislosti stěžovatel poukázal na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2007, č. j. 2 Afs 173/2006 – 77. Vydání rozhodnutí o vymezení chráněného pracovního místa a tím i uzavření odpovídající dohody, jakožto veřejnoprávní smlouvy, by podle názoru stěžovatele mělo mít povahu rozhodnutí vydaného ve správním řízení, podléhající pravidlům zakotveným ve správním řádu a obecným zásadám, na kterých správní řízení stojí. Stěžovatel poukázal na skutečnost, že vzhledem k tomu, že k uzavření veřejnoprávní smlouvy je v některých případech zapotřebí souhlasu správního orgánu, je nezbytné, aby řízení o udělení souhlasu podléhalo určitým pravidlům a nikoli svévoli správního orgánu a jeho adresát by měl mít možnost domáhat se přezkumu takového rozhodnutí. S ohledem na výše uvedené stěžovatel nesouhlasí se závěrem Krajského soudu v Plzni, že zákon žalovanému neukládal rozhodnout o žádosti o zřízení chráněného pracovního místa rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Podle stěžovatele je rozhodnutí o žádosti neoddělitelně spojené se samotným uzavřením dohody o vymezení chráněného pracovního místa, která jako veřejnoprávní smlouva zakládá, mění nebo ruší práva a povinnosti v oblasti veřejného práva.

[8] Postup žalovaného při rozhodování o žádosti o vymezení chráněného pracovního místa označil stěžovatel za svévolný a nepřezkoumatelný. Žalovanému vytкнуł, že v rozhodnutí o zamítnutí žádosti pouze opsal zákonné formulace a konstatoval, že z dokladů, které byly předloženy jako součást žádosti o vymezení chráněného pracovního

místa a zšetření na místě žalovaným uváděné skutečnosti nevyplynuly. Takovéto zdůvodnění nepovažuje stěžovatel za dostačující. Stěžovatel opakovaně žádal žalovaného o upřesnění a detailnější specifikaci, aby mohl případně zjednat nápravu, žalovaný však ani následně neumožnil stěžovateli odpovídajícím způsobem reagovat, když jeho další vyjádření byla opět velmi stručná a nekonkrétní. Stěžovatel se tak ani nedozvěděl, z jakých konkrétních zjištění žalovaný při přijetí svého rozhodnutí vycházel. Skutkový stav zjištěný žalovaným je podle stěžovatele nesprávný a závěry vyvozené žalovaným nemají oporu ve skutečném stavu. V důsledku nedostatečně zjištěného skutkového stavu dospěl žalovaný k nesprávnému závěru o nepoměru mezi výší tržeb získaných prodejem výrobků a výší finančních prostředků vynaložených ze státního rozpočtu na zaměstnávání osob se zdravotním postižením. Stěžovatel žalovanému vytkl, že při posouzení věci nevzal v potaz veškeré relevantní skutečnosti a postupoval v rozporu s § 3, 4 odst. 2, § 68 a § 69 správního řádu. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 6. 2013, č. j. 30 A 15/2013 – 46, zrušil, věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení a přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení.

[9] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

II. Posouzení kasační stížnosti

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[11] Stěžovatel kasační stížnost podal výslovně z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a e) s. ř. s.

[12] V předmětné věci však může být uplatněn toliko důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Tento důvod je totiž ve vztahu k důvodům podle písm. a) až d) téhož ustanovení důvodem speciálním. Nejvyšší správní soud ostatně již v rozsudku ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, konstatoval, že je-li kasační stížností napadeno usnesení soudu o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Z provedené rekapitulace je zřejmé, že v posuzované věci se jedná především o posouzení otázky, zda přípis (sdělení) žalovaného ze dne 31. 7. 2012, ev. č. 9511223/12

pokračování

je správním rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. podléhající soudnímu přezkumu ve správním soudnictví.

[15] Nejvyšší správní soud se v prvé řadě zabýval tím, v jakém řízení byl výše uvedený přípis žalovaného ze dne 31. 7. 2012 vydán. Jak již bylo uvedeno výše, žalovaný tímto přípisem zamítl žádost žalobce ze dne 22. 6. 2012 o vymezení chráněného pracovního místa. Právní úprava týkající se zřizování a vymezování chráněných pracovních míst je obsažena v § 75 až § 78 zákona o zaměstnanosti a v § 6 až § 10 vyhlášky č. 518/2004 Sb. Podle § 75 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, *chráněné pracovní místo je pracovní místo zřízené zaměstnavatelem pro osobu se zdravotním postižením na základě písemné dohody s Úřadem práce. Na zřízení chráněného pracovního místa poskytuje Úřad práce zaměstnavateli příspěvek. Chráněné pracovní místo musí být obsazeno po dobu 3 let. Chráněným pracovním místem může být i pracovní místo, které je obsazeno osobou se zdravotním postižením, pokud je vymezeno v písemné dohodě mezi zaměstnavatelem a Úřadem práce. Dohoda se uzavírá na dobu 3 let.* V § 75 odst. 2 a 3 zákona o zaměstnanosti jsou stanoveny podmínky, za kterých nelze dohodu o zřízení chráněného pracovního místa uzavřít. Ustanovení § 75 odst. 4 téhož zákona stanoví maximální výši příspěvku na zřízení chráněného pracovního místa a odst. 5 téhož ustanovení stanoví podmínky, za nichž je tento příspěvek poskytován. Další příspěvky poskytované ze státního rozpočtu v souvislosti s chráněnými pracovními místy jsou upraveny v § 76 až 78 zákona o zaměstnanosti. Povinné náležitosti žádosti o zřízení nebo vymezení chráněného pracovního místa jsou stanoveny v § 75 odst. 6 zákona o zaměstnanosti. Kritéria, z kterých vychází úřad práce při posuzování žádosti o zřízení chráněného pracovního místa, jsou uvedena v odst. 7 téhož ustanovení a v § 6 odst. 2 vyhlášky č. 518/2004 Sb. Obsah dohody o zřízení pracovního místa vymezuje § 75 odst. 9 zákona o zaměstnanosti.

[16] Z výše uvedeného tak je zřejmé, že ke zřízení chráněného pracovního místa dochází na základě písemné dohody zaměstnavatele s úřadem práce. Nejvyšší správní soud se dále zabýval povahou této dohody a dospěl přitom k závěru, že se jedná dle jejího obsahu o dohodu o poskytnutí příspěvku ze státního rozpočtu na zákonem stanovený účel, kterým je podpora zaměstnávání osob se zdravotním postižením. Obsahem dohody o vymezení (vytvoření) chráněného pracovního místa je totiž dle § 75 odst. 9 zákona o zaměstnanosti závazek státu, poskytnout zaměstnavateli příspěvek ve stanovené výši a na druhé straně závazek zaměstnavatele zřídit (zachovat) vymezené pracovní místo vhodné pro osoby se zdravotním postižením, skutečně osobu se zdravotním postižením na vymezeném pracovním místě po stanovenou dobu zaměstnávat a dále podmínky pro kontrolu dodržování dohody a sankce za její porušení. Jiné právní následky pro zaměstnavatele uzavření dohody nemá.

[17] Příspěvky poskytované na základě dohody o vymezení chráněného pracovního místa jsou výslovně podřízeny režimu zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), neboť zákon o zaměstnanosti stanoví, že v případě porušení podmínek z dohody zaměstnavatelem se postupuje podle právních předpisů upravujících porušení rozpočtové kázně. Tyto příspěvky tak lze zahrnout pod pojem „dotace“ ve smyslu rozpočtových pravidel, neboť § 3 písm. a) rozpočtových pravidel definuje dotaci jako peněžní prostředky státního

rozpočtu, státních finančních aktiv nebo Národního fondu poskytnuté právníkům nebo fyzickým osobám na stanovený účel. Postup při rozhodování, zda zaměstnavateli příspěvek (dotace) bude poskytnuta (zde: zda bude uzavřena dohoda o vymezení chráněného pracovního místa), je upraven v § 14 rozpočtových pravidel. Odstavce 1 a 2 tohoto paragrafu stanoví, že *na dotaci nebo návratnou finanční výpomoc není právní nárok, pokud zvláštní právní předpis nestanoví jinak. Dotaci nebo návratnou finanční výpomoc ze státního rozpočtu může poskytnout ústřední orgán státní správy, Úřad práce České republiky, Akademie věd České republiky, Grantová agentura České republiky, Technologická agentura České republiky nebo organizační složka státu, kterou určí zvláštní zákon (dále jen "poskytovatel").*

[18] Podle § 14 odst. 4 rozpočtových pravidel v rozhodném znění (nyní je totéž ustanovení obsaženo v § 14 odst. 5 rozpočtových pravidel) platí, že na rozhodnutí o poskytnutí dotace se nevztahuje správní řád a nelze jej přezkoumat ve správním soudnictví. Předmětnou výlukou ze soudního přezkumu se v analogické věci (neposkytnutí příspěvku k hypotečnímu úvěru podle vládního nařízení č. 249/2002 Sb.) zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5 Afs 69/2010 - 135, č. 2456/2012 Sb. NSS, v němž dovodil, že výlučka ze soudního přezkumu se vztahuje nejen na rozhodnutí o poskytnutí dotace, nýbrž i na úkon správního orgánu, kterým se žádosti o poskytnutí dotace nevyhovuje. V citovaném rozsudku se Nejvyšší správní soud rovněž zabýval souladem uvedené výluky ze soudního přezkumu s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod omezující zákonné výluky ze soudního přezkumu tak, že z pravomoci soudu nesmí být vyloučeno přezkoumávání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod podle Listiny. K tomu Nejvyšší správní soud uvedl: *„právo na poskytnutí dotace ze státního rozpočtu není žádným ze základních práv chráněných Listinou a není ani součástí práva vlastnit majetek (čl. 11 Listiny), neboť vlastnické právo k peněžním prostředkům představujícím případnou dotaci nabývá příjemce dotace až v okamžiku jejího poskytnutí. Je-li tedy rozhodnutím podle § 14 odst. 3 zákona o rozpočtových pravidlech rozhodováno, zda dotace bude či nebude poskytnuta, nezasahuje takové rozhodnutí do již nabytého vlastnického práva. Výlučka takového rozhodnutí ze soudního přezkumu proto podle názoru Nejvyššího správního soudu neodporuje ústavnímu pořádku.“* Vzhledem k tomu nevidí Nejvyšší správní soud ani v projednávané věci důvod pro případný postup podle čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky, neboť nelze mít za to, že by výlučka ze soudního přezkumu obsažená v § 14 odst. 4 rozpočtových pravidel byla v rozporu s ústavním pořádkem.

[19] Výše uvedené lze bezezbytku vztáhnout i na nyní řešenou věc. Jakkoli tedy napadený akt může zasahovat do právní sféry žalobce, nelze tento akt v soudním řízení správním přezkoumat, když je ze soudního přezkumu dle § 14 odst. 4 rozpočtových pravidel vyloučen. Krajský soud v Plzni proto nepochybil, pokud žalobu odmítl dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., jakkoli podřazení napadeného aktu žalovaného pod § 70 písm. a) s. ř. s. není správné, neboť správně má být kvalifikován dle § 70 písm. f) s. ř. s., což však na zákonnost výroku o odmítnutí žaloby nemá žádný vliv.

[20] Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že v jiné věci rozhodl první senát Nejvyššího správního soudu rozsudkem ze dne 18. 7. 2013, č. j. 1 Afs 61/2013-43, že

pokračování

„rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu o ukončení administrace žádosti o poskytnutí dotace podle § 11 zákona č. 256/2000 Sb., o Státním zemědělském intervenčním fondu, je rozhodnutím přezkoumatelným ve správním soudnictví (§ 65 odst. 1 s. ř. s.).“ Zde je třeba upozornit na to, že Nejvyšší správní soud v bodě 27 posledně citovaného rozsudku dovodil, že na dotace poskytované ze státního fondu se § 14 rozpočtových pravidel, včetně tam obsažené výluky ze soudního přezkumu, nepoužije. V tom je třeba spatřovat zásadní odlišnost od nyní řešené věci, v níž jde o dotaci poskytovanou přímo ze státního rozpočtu, na níž se režim § 14 rozpočtových pravidel vztahuje.

[21] Vzhledem k výše uvedenému již nebylo nutné se blíže zabývat jednotlivými argumenty uváděnými stěžovatelem. Nejvyšší správní soud pouze podotýká, že stěžovatel zaměňuje projev vůle správního orgánu uzavřít veřejnoprávní smlouvu se souhlasem správního orgánu (odlišného od správního orgánu, který je smluvní stranou) s uzavřením veřejnoprávní smlouvy ve smyslu 164 odst. 3 správního řádu, který může být vyžadován zvláštním zákonem. V daném případě zákon o zaměstnanosti žádný takový souhlas nevyžaduje. Na samotné rozhodování, zda příspěvek poskytovaný v souvislosti s dohodou o vymezení chráněného pracovního místa, a tedy i zda dohoda má být uzavřena, se ovšem správní řád, včetně jeho části páte upravující veřejnoprávní smlouvy, dle výslovného znění § 14 odst. 4 rozpočtových pravidel nepoužije.

[22] Nejvyšší správní soud se rovněž nemohl věcně zabývat námitkami stěžovatele směřujícími proti postupu žalovaného v souvislosti s vyřizováním žádosti stěžovatele o uzavření dohody o vymezení chráněného pracovního místa a údajnými deficity důvodů uvedených žalovaným pro odepření uzavření dohody, neboť se zabýval výlučně otázkou pravomoci soudů přezkoumávat naříkaný úkon žalovaného, přičemž dospěl, jak výše uvedeno, k negativnímu závěru.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[23] Z výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že usnesení krajského soudu netrpí vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[24] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady v řízení o kasační stížnosti v míře přesahující rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. října 2013

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu